

LÁ THƯ MỤC VỤ

Như tôi đã tường thuật trong Lá Thư Mục Vụ ngày 23/1/2011 về cái khủng khiếp của ‘bóng tối’ lúc tôi mới bị tống vào ngục, như sau: “Tôi đen như mực, tối hơn đêm ba mươi, tối đến độ không nhìn thấy hai đầu gối của mình, giơ tay trước mặt mà cũng không thấy gì... Nhưng sợ hãi nhất là tối triền miên, tối bất tận không biết đến bao giờ mới trông thấy ánh sáng. Thật sự bóng tối làm tôi nghẹt thở, tôi luôn luôn có cảm giác như có cái gì nặng lắm đè lên lồng ngực khiến việc hít thở rất khó khăn, tôi cố sức hít nhưng không khí không vào. Năm đó tôi vừa tròn 28 tuổi, cũng không bị bệnh suyễn bao giờ, bỗng dưng bây giờ lại thở không được nên tinh thần tôi hạ xuống rất thấp, lòng đầy hoang mang thất vọng. Nhiều lần tôi mơ thấy mình rơi xuống một vực sâu tối tăm, tôi chới với la hét, cố bám vào bất kỳ vật gì để khỏi rơi xuống nhưng toàn thân tê liệt và bất lực hoàn toàn !”

Buồng giam rộng hơn chiếc quan tài nhưng sao tôi vẫn có cảm giác càng giây phút nó càng thu hẹp lại, ngột ngạt khó chịu vô cùng. Đã có nhiều lần tôi hét lên thật to nhưng âm thanh không lọt ra bên ngoài, tạo một ảo tưởng rất đáng sợ rằng tôi đang bị chôn sống vậy. Thời gian cứ lạnh lùng trôi qua như bất tận vì tôi không phân biệt được ngày và đêm. Không chịu nổi bóng tối dày đặc ấy tôi lại hét lên như một người điên. Bóng tối như một vũng sinh lầy đặc sệt, tôi rơi vào đó, mỗi giây phút nó kéo tôi lún xuống một tí, mà càng vũng vầy càng lún xuống nhanh hơn. Bóng tối như một sợi dây thừng thắt vào cổ, tôi cố cựa quậy để tự giải thoát mà càng cựa quậy nó càng thắt vào chặt hơn. Đây là lần đầu tiên trong đời, tôi biết thế nào là sợ bóng tối. Tôi thật sự sợ nó !

Bóng tối tạo ra cô đơn nhưng cái im lặng lại càng góp phần khiến tôi cô đơn hơn. Tôi thèm nghe tiếng nói của bất kỳ ai dù là tiếng chửi mắng, tôi muốn nghe những âm thanh tuy rất tầm thường hằng ngày như tiếng dao băm trên thớt, tiếng võng đưa kẽo kẹt, tiếng cười của trẻ con... Nhưng chỉ có một thứ im lặng bao trùm lên tôi trừ ra những tiếng pháo đón Tết bên ngoài vọng vào. Bị lôi ra lúc nửa đêm để hỏi cung là một điều không tù nhân nào ưa chuộng cả, ấy thế mà tôi lại thích bị lôi ra để được thấy những con người và nghe họ nói !

Có những lúc đêm về, tôi đoán thế vì cảm nhận được không khí mát lạnh trong chiếc ‘hòm’ của tôi, lòng tôi lắng xuống nên tôi nhận ra rằng còn một thứ bóng tối khác đáng sợ hơn, đó là bóng tối trong chính con tim của mình, và cũng còn một thứ im lặng khác đáng sợ hơn, đó là sự im lặng của một lương tâm không còn cất lên tiếng nói. Thật may mắn cho tôi vì nhờ đức Tin mà tôi tìm lại được hy vọng và sức mạnh cần thiết để vượt qua những năm tháng tù đầy. Tôi không cô đơn vì lúc nào Ngài cũng ở bên cạnh tôi mà Ngài chính là ánh sáng, chiếc ‘hòm’ của tôi vẫn còn chìm trong tối tăm nhưng tâm hồn tôi rực sáng ; trong cái im lặng của ‘nằm mò’, Ngài vẫn nói trong lương tâm tôi, Ngài an ủi tôi, khuyến khích tôi và ban nghị lực cho tôi. Tôi thật hạnh phúc.

Thiên Chúa là ánh sáng và như Tin Mừng Mathêu (5,45) công bố : “Cha trên trời cho mặt trời chiếu sáng trên người lành lẫn kẻ dữ...” nghĩa là ai ai cũng được hưởng ánh sáng trừ những ai cố tình chọn và sống trong bóng tối. Thiên Chúa có im lặng không hay là Ngài vẫn nói mà tại chúng ta không nghe vì đang mãi mê nghe những âm thanh vui tai khác ? Thiên Chúa có từ bỏ chúng ta không hay là chỉ có chúng ta quay lưng lại với Ngài và thẳng thừng chối bỏ Ngài ? Cũng chỉ vì khi tạo dựng con người, Thiên Chúa đã yêu thương và tôn trọng nên đã ban cho từng người có linh hồn siêu việt, có khối óc thông minh và có sự tự do hoàn toàn. Thế nhưng con người đã dùng cái khối óc để muốn bằng Thiên Chúa và cái tự do ấy để từ bỏ chính Đấng đã tác sinh ra mình !

Trong bài Tin Mừng, ông Nicôđêmo đến gặp Chúa Giêsu ban đêm (ám chỉ bóng tối đang bao trùm cuộc đời ông). Nhưng cuộc gặp gỡ ấy đã dẫn ông tới nguồn ánh sáng. Ai trong chúng ta cũng có những bóng tối trong tâm hồn mình để che giấu những việc xấu đã làm ; và những vùng im lặng khi tiếng Chúa không được lắng nghe và chính tiếng lương tâm cũng không còn nói. Trong mùa Chay này, chúng ta có dám đến gặp Chúa Giêsu như ông Nicôđêmo năm xưa, để dứt khoát bước ra khỏi bóng tối ? Hãy khiêm tốn đến với bí tích Giao Hoà vào tối thứ Tư (18/3/2015) lúc 19 giờ 30 để bước vào vùng ánh sáng yêu thương.

Linh mục Phạm Quang Hồng.